

του Στράτου Φαναρά

1

Την αποδοχή του 80% της κοινής γνώμης, απολαμβάνει άμα τη εμφανίσει του ο Λουκάς Παπαδήμος, όπως μαρτυρά δημοσκόπηση της Metron Analysis που έγινε αποκλειστικά για το protagon.gr. Η έρευνα πραγματοποιήθηκε αμέσως μετά την ορκωμοσία της νέας κυβέρνησης. Σήμερα παρουσιάζουμε το πρώτο μέρος της έρευνας με τις απαντήσεις σχετικά με την αποδοχή του νέου πρωθυπουργού και τη Δευτέρα 14/11, θα παρουσιάσουμε το δεύτερο μέρος της δημοσκόπησης με απαντήσεις σχετικές με το κομματικό σύστημα και την πρόθεση ψήφου.

1 2

Η μεταβατική Κυβέρνηση συνεργασίας

Σίγουρα κάτι ξεχωριστό συνέβη στην ελληνική πολιτική σκηνή αυτές τις μέρες. Κάτι ξεχωριστό που μπορεί να ιχνηλατηθεί σε τρεις κρίσιμες θεματικές περιοχές:

- Την κοινωνική αποδοχή της νέας μεταβατικής κυβέρνησης συνεργασίας. Η παράμετρος αυτή είναι αναγκαία συνθήκη (όχι και ικανή βέβαια) για το ξεπέρασμα της κρίσης.
- Τις προτεραιότητες της νέας διακυβέρνησης και παράλληλα της υποστήριξης ή όχι των στρατηγικών πολιτικών επιλογών της χώρας.
- Την επίπτωση που μπορεί να έχει η κυβερνητική μεταβολή στην ανάπτυξη μιας νέας πολιτικής κουλτούρας και κυρίως την επίπτωση στο κομματικό σύστημα της χώρας.

Η κοινωνική αποδοχή της νέας Κυβέρνησης

Ο κ. Παπαδήμος ξεκινά την Πρωθυπουργία του με ποσοστά αποδοχής που θα «ζήλευαν» ακόμη και εκλεγμένοι πρωθυπουργοί (78% θετική γνώμη και μόλις 15% αρνητική). Πολιτικά, η υποστήριξη στο πρόσωπο του είναι διακομματική (89% στους ψηφοφόρους Πασόκ, 81% στους ψηφοφόρους ΝΔ και 62% στους ψηφοφόρους των λοιπών κομμάτων). Ειδικά σε όσους αυτοτοποθετούνται στην Κεντροδεξιά και την Κεντροαριστερά σημειώνει ποσοστά θετικής γνώμης (93% και 87%) που μόνο ο Κωστής Στεφανόπουλος (και αυτός ως Πρόεδρος της Δημοκρατίας) έχει καταγράψει στο παρελθόν. Κοινωνικά, η αποδοχή του κ. Παπαδήμου εκτινάσσεται κυριολεκτικά στα πιο αδύναμα κοινωνικά στρώματα (93% στους γεωργούς/κτηνοτρόφους, 90% στους συνταξιούχους) τα οποία είναι και τα πλέον επισφαλή και αδύναμα μπροστά στο ενδεχόμενο της κατάρρευσης της χώρας.

Ωστόσο, η αποδοχή της νέας κυβέρνησης υπό τον κ. Παπαδήμο, αν συγκεντρώνει επίσης πλειοψηφικά ποσοστά αποδοχής (55% θεωρούν ότι είναι θετική εξέλιξη για τη χώρα και μόλις 13% αρνητική) υπολείπεται κατά πολύ της προσωπικής αποδοχής του ιδίου. Η απόσταση των 23 ποσοστιαίων μονάδων σταδιακά θα καλυφθεί. Το ερώτημα είναι αν θα καλυφθεί με μείωση της αποδοχής του κ. Παπαδήμου ή με άνοδο της αποδοχής της νέας Κυβέρνησης. Ήδη, όσοι τοποθετούνται στην Αριστερά φαίνονται τριχοτομημένοι (34% υπέρ, 31% κατά και 30% ουδέτεροι). Ειδικά οι ψηφοφόροι του ΚΚΕ τοποθετούνται αρνητικά απέναντι στη νέα κυβέρνηση με (48% κατά και μόλις 23% υπέρ).

Ωστόσο η νέα κυβέρνηση ξεκινά με πάρα πολύ θετικές κοινωνικές προϋποθέσεις. Είναι γνωστό ότι η πολιτική εμπιστοσύνη (political trust) είναι η πιο σημαντική προϋπόθεση για να μπορέσει μια κυβέρνηση να επιτύχει στο έργο της και εν προκειμένω, το 60% των ερωτώμενων δήλωσαν ότι νοιώθουν τώρα περισσότερη

εμπιστοσύνη για την κυβέρνηση και μόλις το 18% λιγότερη. Επιπλέον, περίπου σε ίδια επίπεδα (58%) κινείται το ποσοστό και όσων νοιώθουν τώρα περισσότερο αισιόδοξοι για το μέλλον της χώρας.

Οι προτεραιότητες της διακυβέρνησης

Όμως, δεν είναι μόνο το κλίμα αποδοχής και αισιοδοξίας που αλλάζει τα δεδομένα της εσωτερικής διακυβέρνησης. Είναι και η μετατόπιση των κοινωνικών προτεραιοτήτων, απόρροια, κατά τη γνώμη του γράφοντος, των οριακών στιγμών διακινδύνευσης που έζησε η χώρα τις τελευταίες δύο εβδομάδες σε ότι αφορά στη στρατηγική θέση της χώρας εντός της Ευρωζώνης (την οποία υποστηρίζει το 85% του Ελληνικού λαού).

Ενώ η απόρριψη του μνημονίου και των συμφωνιών δανεισμού (με τα μέτρα που πάρθηκαν ώστε να εξυπηρετούνται αυτές οι συμφωνίες) οδήγησαν τη λαϊκή αντίδραση ακόμη και σε ακραίες μορφές δράσης (πχ. παρελάσεις 28ης Οκτωβρίου) σήμερα η προτεραιότητα της νέας διακυβέρνησης θεωρείται ότι πρέπει να είναι η παραμονή της χώρας στο Ευρώ και να αντιμετωπιστεί η κρίση χρέους (54%) ενώ αντίθετα όσοι πιστεύουν ότι προτεραιότητα της νέας διακυβέρνησης πρέπει να είναι «η αναπλήρωση των οικονομικών απωλειών» περιορίζεται στο 41%. Και αυτό παρά το γεγονός ότι δύο στους τρεις (65%) δηλώνουν ότι είχαν μέχρι σήμερα μεγάλες οικονομικές απώλειες και επιπλέον 29% μικρές οικονομικές απώλειες (σύνολο 94%).

Κοινωνική αποδοχή πρώτα του νέου Πρωθυπουργού, στη συνέχεια της Κυβέρνησης του και επιπλέον έστω και μερική αναθεώρηση των κοινωνικών προτεραιοτήτων, είναι η κοινωνική «προϊκα» για τη νέα Κυβέρνηση.

Όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αυτή η Κυβέρνηση δεν είναι εκλεγμένη και η Δημοκρατία δεν μπορεί να πάει πολύ μακριά αν ένας από τους βασικούς της πυλώνες (το πολιτικό σύστημα και ειδικότερα το κομματικό σύστημα) βρίσκεται σε κρίση. Με αυτό το θέμα όμως θα ασχοληθούμε στο αυριανό μας σημείωμα.

του Στράτου Φαναρά 2

Μια πολυκομματική Βουλή επτά ίσως και οκτώ κομμάτων προοιωνίζουν τα στοιχεία της πανελλαδικής δημοσκόπησης της Metron Analysis που έγινε αποκλειστικά για το protagon.gr. Σημαντικό εύρημα θα πρέπει να θεωρηθεί ότι η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας δεν θεωρεί πλέον σημαντική την διάκριση «αριστεράς- δεξιάς». Οι περισσότεροι πολίτες επίσης πιστεύουν ότι ο πλέον κερδισμένος εταίρος της «συγκυβέρνησης» θα είναι το ΛΑΟΣ και ο κ.Καρατζαφέρης.

Ο μεταπολιτευτικός κύκλος έκλεισε;

Η μεταβατική Κυβέρνηση συνεργασίας προέκυψε βέβαια εξαιτίας της αδυναμίας της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ να δώσει πειστικές και κοινωνικά αποδεκτές απαντήσεις στα πολιτικά και οικονομικά προβλήματα της χώρας, αλλά και της προφανούς έλλειψης μιας σαφούς εναλλακτικής.

Το δικομματικό σύστημα εναλλαγής έδειξε πως σταμάτησε να δουλεύει. Αν μη τι άλλο, ο χρόνος που έχει μεσολαβήσει από την απομάκρυνση της ΝΔ από την διακυβέρνηση της χώρας και το βάρος της συνευθύνης της για τη σημερινή κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η χώρα, δεν της επιτρέπει ακόμα να καταγράφεται ως η εναλλακτική λύση. Όλα πια γίνονται πολύ πιο γρήγορα από ότι αντέχει το μεταπολιτευτικό σύστημα και η δικομματική εναλλαγή.

Δεν είναι μόνο η τεράστια διαφορά στην αποδοχή του νέου Πρωθυπουργού κ. Παπαδήμου (78%) με την Κυβέρνηση του (55%) που ήδη επισημάναμε από το πρώτο μέρος της έρευνας.

Είναι επίσης και η αίσθηση της πλειοψηφίας των πολιτών (60%) ότι ο κύκλος της μεταπολίτευσης έκλεισε. Μιας πλειοψηφίας που οργανώνεται με εντυπωσιακή ομοιομορφία σε ολόκληρο το φάσμα του σημερινού κομματικού συστήματος. Είναι επίσης και η πεποίθηση ενός στους δύο πολιτών (50%) ότι στις επόμενες εκλογές όποτε και εάν γίνουν αυτές θα υπάρξουν και άλλα κόμματα πέραν των δύο μεγαλύτερων (Πασοκ και ΝΔ) τα οποία θα εμφανιστούν με Κυβερνητικές προοπτικές. Αποψη που επίσης διατρέχει σχεδόν ομοιόμορφα το σημερινό κομματικό σύστημα.

Και είναι τέλος και η εντύπωση (63%) ότι η διάκριση Αριστεράς-Δεξιάς η οποία μέχρι σήμερα είχε πρωτεύουσα σημασία, θα καταστεί από εδώ και στο εξής δευτερεύουσας σημασίας. Ακόμη και μεταξύ όσων αυτοτοποθετούνται στην Αριστερά το 48% έχει αυτή τη γνώμη και υπερτερεί της άποψης ότι η διάκριση της Αριστεράς-Δεξιάς θα συνεχίσει να έχει πρωτεύουσα σημασία (44%).

Εξάλλου, η ίδια η σημερινή Κυβέρνηση διαθέτει υποστήριξη που ξεκινά από ένα σημαντικό τμήμα της σημερινής Κεντροαριστεράς και φτάνει μέχρι και τη Δεξιά στις διάφορες εκδοχές της. Και δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι το κόμμα που κατά τη γνώμη των ερωτηθέντων θα ευνοηθεί περισσότερο από αυτή τη σύμπραξη είναι ο ΛΑΟΣ του κ. Καρατζαφέρη και όχι ένα από τα δύο μεγάλα.

Πρόθεση ψήφου

Κάτω από αυτές τις κοινωνικοπολιτικές συνθήκες αλλά και τις νέες ιδεολογικές αντιλήψεις που σταδιακά διαμορφώνονται και τείνουν να ενισχύσουν το τεχνοκρατικό και διαχειριστικό σκέλος της πολιτικής, δεν προκαλούν ιδιαίτερη

έκπληξη οι κομματικές επιδόσεις στην πρόθεση ψήφου.

Το Πασοκ υφίσταται τεράστια φθορά αφού διαθέτει συσπείρωση μόλις 30,8% και πρόθεση ψήφου μόλις 11,5%.

Η ΝΔ η οποία προηγείται στην πρόθεση ψήφου διαθέτει συσπείρωση 52,4% (δηλαδή έναν στους δύο που την ψήφισαν στην προηγούμενη εκλογική αναμέτρηση) και πρόθεση ψήφου 16,3%.

Ακόμη και με την αναγωγή της πρόθεσης ψήφου, η αθροιστική επιρροή ΝΔ και ΠΑΣΟΚ δεν υπερβαίνει σήμερα το 45% και η ΝΔ αν και έχει σαφές προβάδισμα δεν φαίνεται ικανή να διεκδικήσει με τα σημερινά δεδομένα, αυτοδυναμία.

Όλα τα υπόλοιπα μικρότερα κόμματα εμφανίζονται ενισχυμένα. Ιδιαίτερα το ΚΚΕ, ο ΛΑΟΣ και ο ΣΥΡΙΖΑ διεκδικούν ακόμη και διψήφια ποσοστά. Μεγάλη άνοδο εμφανίζει και η Δημοκρατική Αριστερά η οποία στην αναγωγή της πρόθεσης ψήφου αγγίζει το 7% και υπερβαίνει με άνεση το όριο του 3%. Τέλος και η Δημοκρατική Συμμαχία κινείται οριακά στην περιοχή του 3%.

Διαμορφώνεται επομένως ένα πολυκομματικό περιβάλλον το οποίο ενδεχομένως θα οδηγήσει σε μία Βουλή επτά, οκτώ κομμάτων ή και περισσότερων κομμάτων στις επόμενες εκλογές και άρα στην ανάγκη σχηματισμού Κυβέρνησης ευρύτερων συνεργασιών.

Αυτό είναι και το κύριο χαρακτηριστικό της σημερινής δυναμικής στο κομματικό σύστημα. Οι δυνάμεις που θα μπορέσουν να λειτουργήσουν συνεργατικά, που θα απαρνηθούν το ρόλο του κατόχου της πλήρους αλήθειας και θα αφουγκραστούν την ανάγκη ευρύτερων κοινωνικών συνθέσεων για να υπερασπιστούν και να προωθήσουν την πολιτική τους, θα διαμορφώσουν τις αυριανές εξελίξεις.

Εξάλλου το 40% του εκλογικού σώματος που σήμερα αποστασιοποιείται από τις υπάρχουσες επιλογές, είναι εκεί, περιμένει και θα διαμορφώσει τελικά το αυριανό τοπίο. Είτε δια της αρνήσεως, είτε δια της συμμετοχής.

Ποιοί φάγανε τον Γιώργο

14/11/2011

Δ. Καμπουράκης

Απ' όσα απίστευτα συνέβησαν το κολασμένο δεκαήμερο που προηγήθηκε τού σχηματισμού της κυβέρνησης Παπαδήμου, θα αποτολμήσω να φωτογραφήσω μια μικρή πτυχή. Άλλωστε, για να γραφτούν όλα κι από όλες τις πλευρές, δεν θα αρκούσε ούτε ο όγκος της πιο φλύαρης εγκυκλοπαίδειας που κυκλοφόρησε ποτέ, της πάλαι ποτέ Μεγάλης Σοβιετικής. Όσα γράφω εδώ, αποτελούν προϊόν πρωτογενούς ρεπορτάζ και ίσως εξηγούν μερικές από τις παράλογες κινήσεις που σφράγισαν αυτή την παλαβή ιστορία.

Ήδη από τα μέσα Ιουνίου είχε αρχίσει να σχηματίζεται στο επιτελείο του πρωθυπουργού η πεποίθηση ότι κάποιος αόρατος εχθρός έχει βάλει μπροστά ένα σχέδιο «να φάει τον Γιώργο». Από τις παραιτήσεις των βουλευτών (Φλωρίδης, Νασιώκας) που οδήγησαν στον διορισμό Βενιζέλου στις 16 Ιουνίου μέχρι σήμερα που μετακόμισε στην Ιπποκράτους, ένας ολόκληρος κόσμος γύρω από τον Παπανδρέου πιστεύει ακραδάντως πως όσα συνέβησαν ήταν προϊόν συνωμοσίας. Δεν έχω ιδίαν αντίληψη αν ο ίδιος ο πρώην πρωθυπουργός το πιστεύει και σε ποιο βαθμό, εικάζω όμως πως ναι. Κι όταν λέω επιτελείο, μη φανταστείτε τη Βάρτζελη, τον Αθανασάκη, τον Ελενόπουλο, τον Ρέππα, τον Καστανίδη και τον Πετσάλνικο. Φανταστείτε έναν κανονικό στρατό συμβούλων, υπουργών, βουλευτών, διοικητών, προέδρων και κομματικών, που κινούνται άμεσα ή έμμεσα γύρω από τον κάθε πρωθυπουργό. Η δημιουργία ενός αόρατου «εχθρού» πέραν των φανερών και αναμενόμενων (π.χ. τα άλλα κόμματα), αποτελεί βασική και αυτοματοποιημένη αρμοδιότητα κάθε επιτελείου εξουσίας που σέβεται τον εαυτό του. Ο αόρατος αυτός εχθρός που υποτίθεται ότι εξαπολύει έναν ύπουλο και ασύμβατο πόλεμο εναντίον κάθε κυβέρνησης, αποτελεί το μόνιμο άλλοθι των επιτελείων για τη σταδιακή αποτυχία των κυβερνητικών πολιτικών τους και την βαθμιαία συρρίκνωση της λαϊκής τους αποδοχής. Η ανάγκη δε αντιμετώπισης αυτού τού καταχθόνιου αντιπάλου, συσπειρώνει το εσωτερικό τού κυβερνητικού στρατεύματος, ακινητοποιεί κάθε αντιπολιτευτική κίνηση, νομιμοποιεί τις πρωτοβουλίες που λαμβάνει το σύστημα εξουσίας και εκλογικεύει κάθε παραλογοισμό που εκπορεύεται απ' αυτό.

Στα πρώτα στάδια κάθε κυβέρνησης, η λαϊκή αποδοχή κάνει περιττές τέτοιες κατασκευές, όσο όμως φουντώνουν τα προβλήματα και οι αντιδράσεις, τόσο οι θεωρίες συνωμοσίας αυξάνονται. Στο τέλος και πάνω στην κρίσιμη ώρα της τελικής πολιτικής μάχης, αν το κυβερνητικό σύστημα είναι ολοφάνερα μειωνηφικό στη λαϊκή συνείδηση, οι θεωρίες συνωμοσίας καταλαμβάνουν πλήρως τη σκέψη του και το κάνουν να κινείται αποκλειστικά με βάση αυτές. Πρώτη φορά άκουσα γι' αυτό το «σχέδιο εξόντωσης του Γιώργου» στις 16 Ιουνίου, όταν άρχισαν να παραιτούνται οι βουλευτές. Τις πρώτες ώρες κατονομάστηκε αρχηγός ο Βενιζέλος, αφού αυτός έγινε αντιπρόεδρος διακινήθηκε το όνομα του «υπονομευτή» Σημίτη, αλλά βλέποντας ότι τίποτα απ' αυτά δεν περπάτησε άφησαν την υπόθεση να αιωρείται. Η συνωμοσιολογία επανήλθε δριμύτερη μετά την πρώτη ευρωπαϊκή συμφωνία για κούρεμα του χρέους κατά 21% και γνώρισε μέρες δόξας στο Μαξίμου και την Ιπποκράτους μετά τη συμφωνία της 26ης Οκτωβρίου.

Ο Γιώργος και οι άνθρωποι του πίστευαν ακράδαντα ότι έφεραν στη χώρα μια λυτρωτική συμφωνία από την Ευρώπη και τούς ήταν εντελώς αδύνατο να κατανοήσουν τις ολοκληρωτικές αρνήσεις και τις μαζικές αντιδράσεις σ' αυτήν. Επανήλθαν στη θεωρία τού αόρατου εχθρού που μπλόκαρε κάθε λύση για τη χώρα και ξεσήκωνε τυφλά τον κόσμο. Δεν εγνώριζαν την ταυτότητα του, μπορούσαν όμως να διακρίνουν τα «πλοκάμια» του. Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης θεωρήθηκαν ο βασικός μοχλός υλοποίησης του υποχθόνιου σχεδίου. Η ξαφνική στροφή τους εναντίον του Γιώργου, η «αγιοποίηση» του Σαμαρά, το καθημερινό σφυροκόπημα της κυβερνητικής πολιτικής, η υποστήριξη των καταλήψεων, η υποδαύλιση του κινήματος «δεν πληρώνω» και της διάλυσης των παρελάσεων, θεωρήθηκαν ολοφάνερες αποδείξεις του ρόλου τους. Εφημερίδες «της παράταξης» που άρχισαν ξαφνικά να ζητούν εκλογές ή κυβερνήσεις εθνικής ενότητας, πρώην «φιλικά» κανάλια που άρχισαν να «χτυπούν τον Γιώργο σα χταπόδι», δημιούργησαν στο Μαξίμου την πεποίθηση ότι έχει εξαπολυθεί η τελική επίθεση τού αόρατου εχθρού. Κι επειδή από μόνα τους τα ΜΜΕ δεν θα μπορούσαν να σηκώσουν με επάρκεια μια ολόκληρη συνωμοσία, ανακαλύφθηκε ο δεύτερος πυλώνας. Οι τραπεζίτες. Αυτός ο πυλώνας εφευρέθηκε δια της εις άτοπον απαγωγής: «Τίνος τα συμφέροντα βλάπτονται από τη συμφωνία για κούρεμα 50%, την οποία τα ΜΜΕ χτυπούν αλύπητα με πρόσχημα την απώλεια της εθνικής κυριαρχίας; Τα συμφέροντα των τραπεζιτών. Ε τότε, οι τραπεζίτες είναι πίσω από τον πόλεμο.» Ποιοί τραπεζίτες; Οι Έλληνες, οι ξένοι, όλοι μαζί; Κανένας δεν μπορούσε να απαντήσει, όμως το επιτελείο ήταν σίγουρο ότι ο Γιώργος βρισκόταν μπροστά σε μια αδυσώπητη επίθεση της συμμαχίας των τραπεζιτών και των διαπλεκόμενων ΜΜΕ.

Αυτή η απλουστευτική και ανόητη συνωμοσιοκρατία ενός συστήματος που είχε χάσει κάθε επαφή με τον κόσμο, ήταν η βάση πάνω στην οποία πάτησαν ορισμένες από τις πιο παλαβές και καταστροφικές αποφάσεις του Παπανδρέου, όπως το δημοψήφισμα ή οι επιλογές του Κακλαμάνη και τού Πετσάλνικου για την πρωθυπουργία. Για τους πιστούς Παπανδρείους που είχαν καθημερινή εσωτερική ενημέρωση, το δημοψήφισμα ήταν «η επαναφορά μέσω του λαού της δημοκρατικής νομιμότητας που είχε διαταραχτεί από τον πόλεμο της διαπλοκής». Η συστηματική άρνηση επί τέσσερις μέρες τού συστήματος Παπανδρέου να προτείνει την πρωθυπουργία στον Παπαδήμο, ήταν «άρνηση του Γιώργου να παραδώσει την εξουσία κατ' ευθείαν στους τραπεζίτες». Όταν για ένα πεντάωρο πιεζόταν ο Απόστολος Κακλαμάνης να γίνει πρωθυπουργός, άνθρωπος του Μαξίμου βολιδοσκόπησε τη ΝΔ με το ακόλουθο απίστευτο σκεπτικό: «Να αναλάβει ο Απόστολος που πάντα ήταν εναντίον της διαπλοκής των ΜΜΕ, για να τελειώσουμε μια και καλή μαζί τους. Διαφορετικά, τον Γιώργο τον φάγανε σε δυο χρόνια, τον Σαμαρά θα τον φάνε σε έξι μήνες». Κι όταν ο προσεκτικός Απόστολος Κακλαμάνης αρνήθηκε, επιλέχτηκε ο Πετσάλνικος με το επίσης απίστευτο σκεπτικό, «δεν έχει τόση σημασία ποιός αναλαμβάνει, αλλά ποιός δεν αναλαμβάνει».

Φυσικά, πίσω και γύρω από όλα τούτα, ήταν η προσπάθεια ενός συστήματος να υπερασπιστεί την κυρίαρχη θέση του Παπανδρέου. Όμως, φτιαχτά ψευτο-ιδεολογικά επιχρίσματα και τραβηγμένες απ' τα μαλλιά θεωρίες συνωμοσίας, δεν αρκούν για διατηρήσουν μια πολιτική ηγεμονία που παραπαίει. Σε μερικά χρόνια όλα τούτα θα αποσαφηνιστούν. Αν τώρα ανοίγω τον ασκό του Αιόλου, το κάνω διότι την ουρά αυτού του οικοδομήματος που περιγράψα, θα την ξαναδούμε σύντομα και πολύ πιο καθαρά. Αν και όταν θα τεθεί θέμα για την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, τού τελευταίου προπύργιου του Παπανδρέου, το σύστημα του έχει ήδη έτοιμη την πολεμική του

πλατφόρμα: «Οι τραπεζίτες και τα ΜΜΕ κατάφεραν να φάνε τον Γιώργο από την κυβέρνηση. Τώρα πάνε να τον φάνε και από το ΠΑΣΟΚ, για να τα αλώσουν όλα. Πάνω από το πτώμα μας...»

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΙΤΗΣ

Πρώην Πρωθυπουργός

Δυμεωνία εργασιών ως οριοθετεί
στα αναδίκια περιεχεται σε ανασ-
κωίνωσι Πρεσβείας μεσα' των κοινών
συνομιλιών 12/11 ή 13/11 ή 14/11